

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudkyň Mgr. Lenky Havlíčkové a Mgr. Daniely Menclové ve věci

žalobce: **Stop tunelům, z. s.**, IČO: 22879552,
sídlem Na Valech 3, 400 01 Ústí nad Labem,

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**,
se sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10 – Vršovice,

za účasti osoby
zúčastněné na

řízení: **RotaGroup a.s.**, IČO: 27967344,
sídlem Na nivách 956/2, Michle, 141 00 Praha 4,
zastoupená advokátem Mgr. Františkem Korbelem,
sídlem Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2020, č. j. MZP/2020/530/161,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 29. 4. 2020, č. j. MZP/2020/530/161, se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 4 000 Kč do třiceti dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2020, č. j. MZP/2020/530/161, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 19. 11. 2019, č. j. KUUK/150448/2019, kterým bylo rozhodnuto, že se povoluje výjimka ze zákazů škodlivě zasahovat do přirozeného vývoje zvláště chráněných druhů při provádění a užívání staveb v rámci záměru „Průmyslový park Chlumec“ ve smyslu podané žádosti, konkrétně pak ze zákazů škodlivě zasahovat do přirozeného vývoje, rušit, neúmyslně zraňovat či usmrcovat jedince druhů ještěrka obecná (*Lacerta agilis*) a prskavec větší (*Brachinus crepitans*) a nebo poškozovat či přemísťovat vývojová stadia těchto druhů nebo jimi užívaná sídla, dále ze zákazů škodlivě zasahovat do přirozeného vývoje, rušit jedince druhů křepelka polní (*Coturnix coturnix*), tuhýk obecný (*Lanius colurio*), bramborníček černohlavý (*Saxicola torquata*) či poškozovat jimi užívaná sídla, a to za podmínek stanovených v daném rozhodnutí.
2. Žalobce současně navrhoval i zrušení výše uvedeného prvostupňového rozhodnutí a požadoval náhradu nákladů řízení odpovídající uhrazeným soudním poplatkům.

Žaloba

3. Žalobce ve své žalobě trval na tom, že v souladu s § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“) má odvolací správní orgán povinnost přezkoumat prvostupňové rozhodnutí v rozsahu námitek uvedených v odvolání. Současně mají dle žalobce správní orgány ve smyslu § 68 odst. 3 ve spojení s § 93 správního řádu povinnost rozhodnutí o odvolání řádně odůvodnit. Poukázal rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2020, č. j. 5 As 296/2018-45, ve kterém je uvedeno, že *„nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o oprávněm prostředku se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] (srov. např. rozsudek NSS ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84).“*
4. Dle žalobce se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí nevypořádal řádně s jeho odvolacími námitkami. Žalobce uvedl, že v podaném odvolání namítal, že prvostupňové rozhodnutí nedostatečně odůvodnilo určení převahy jiného veřejného zájmu nad zájmem ochrany přírody, ovšem žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí na námitky žalobce dle jeho názoru reagoval nedostatečně. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí dle žalobce vyplývá, že prvostupňový orgán konkretizoval veřejný zájem spadající do kategorie dle § 56 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, (dále jen „zákon o ochraně přírody“) tak, že záměr *„přispívá naplnění rozvojových cílů vymezených pro příslušný region“*, aniž by ovšem tyto cíle a jejich původ alespoň jmenoval a žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí tuto neurčitost akceptoval.
5. Dále žalobce namítal, že z rozhodnutí není zřejmé, jak se postavil k názoru žalobce vyjádřeném v odvolání, že není na místě za doložení existence veřejného zájmu podle § 56 odst. 1 zákona o ochraně přírody považovat tvrzení, která správní orgán prvního stupně předkládá výhradně jako tvrzení žadatele (uvozeno větou *„Důvody pro umístění stavby jsou dle žadatele následující ...“*). Žalobce trval na tom, že z rekapitulace tvrzení žadatele nejsou seznatelné úvahy, jimiž se správní orgán řídil při jejich hodnocení.

6. Dále žalobce namítal, že se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí vůbec nevypořádal s námitkou týkající se hodnocení kompenzačních opatření a podstatné nesrovnalosti v projektu záměru.
7. Žalobce rovněž trval na tom, že se žalovaný nevypořádal s námitkou, že se správní orgán prvního stupně řádně nevypořádal s vyjádřením žalobce ohledně hodnocení míry ohrožení konkrétních druhů živočichů.
8. Dle žalobce se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí nevypořádal ani s jeho námitkou proti způsobu hodnocení neexistence jiného uspokojivého řešení a námitkou týkající se nedostatečnosti odůvodnění existence převažujícího veřejného zájmu sociálního a ekonomického charakteru pro realizaci záměru u druhů chráněných podle práva Evropských společenství.

Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že většina námitek žalobce byla uplatněna jak v prvoinstančním řízení, tak v rámci odvolacího řízení a správní orgány se s nimi řádně vypořádaly.
10. Žalovaný trval na tom, že řádně zjistil skutečný stav věci. K námitce, že žalovaný pouze uvedl, že záměr přispívá k naplnění rozvojových cílů vymezených pro příslušný region, aniž by je blíže vyjmenoval, žalovaný odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a také na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, kde je uvedeno: *„Krajský úřad se přiklonil k závěru, že i přes komerční charakter záměru existuje souběh veřejného zájmu na jeho realizaci, neboť záměr přispívá k naplnění rozvojových cílů, vymezených pro příslušný region, a to zejména vytvořením investičních příležitostí a pracovních míst, kdy dle žadatele záměr v území s dlouhodobě vysokou nezaměstnaností předpokládá vytvořit cca 340 pracovních příležitostí v průmyslových odvětvích.“* Z uvedeného je dle žalovaného patrné, jaký je rozvojový cíl pro daný region. K otázce zaměstnanosti odkázal žalovaný na prvostupňové rozhodnutí, kde správní orgán prvního stupně uvedl, že považuje otázku zaměstnanosti za podpůrnou, nikoli za rozhodující z pohledu povolení výjimek. V úvaze o převaze jiného veřejného zájmu nad zájmy ochrany přírody přistupuje jako jeden z více faktorů. Pro poměření veřejných zájmů dle žalovaného bylo klíčové zjištění, že žádný z druhů nebude významně negativně ovlivněn. Trval na tom, že aktuální ohrožení druhů správní orgán prvního stupně při rozhodování zohlednil. Navíc byl k žádosti doložen biologický průzkum od odborně způsobilé osoby.
11. K otázce převahy veřejného zájmu na realizaci záměru nad zájmem ochrany přírody (část VI. prvostupňového rozhodnutí) pro doplnění žalovaný uvádí, že důvody pro umístění stavby dle žadatele, tedy důvody dosažení společenského, ekonomického a sociálního užitku záměru podložené konkrétními číselnými údaji uváděnými žadatelem správní orgán prvního stupně přijal jako oprávněné a následně tento veřejný zájem porovnával s veřejným zájmem na ochraně druhů.
12. K námitce týkající se absence odůvodnění neexistence jiného uspokojivého řešení a nesprávného odůvodnění neovlivnění příznivého stavu druhů z hlediska ochrany u druhů v zájmu Evropských společenství žalovaný odkázal na odůvodnění správních rozhodnutí. Podmínka neovlivnění dosažení příznivého stavu druhů vychází dle žalovaného ze zapracování unijního práva na národní úrovni. Výjimka pro záměr byla dovolena na dobu

provádění a užívání stavby s podmínkou zabezpečení odborného dohledu, který bude monitorovat aktuální výskyt chráněných živočichů a dodržování podmínek výjimky.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

13. Osoba zúčastněná na řízení k věci uvedla, že jednotlivé odvolací námitky žalobce spolu věcně souvisely, proto je žalovaný vypořádal správně a v souladu se správním řádem souhrnně v jejich vzájemné souvislosti. Dle osoby zúčastněné na řízení žalovaný nepochybil, když v rámci napadeného rozhodnutí každou jednotlivou odvolací námitku nevypořádal a neodůvodnil samostatně. Dle osoby zúčastněné na řízení souvisí-li spolu jednotlivé odvolací nebo žalobní námitky, je orgán, který je přezkoumává, oprávněn vypořádat tyto námitky souhrnně ve své vzájemné souvislosti. V tomto směru odkázala na rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 27. 5. 2016, č. j. 3 A 96/2014-42, a ze dne 3. 3. 2017, č. j. 3 Af 63/2014-80, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2017, č. j. 4 As 118/2017-60.
14. Osoba zúčastněná na řízení trvala na tom, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, za jakých podmínek lze vydat výjimku dle § 56 odst. 1 zákona o ochraně přírody a naplnění těchto podmínek v řešeném případě podrobně zdůvodnil. Ztotožnil se se závěry správního orgánu prvního stupně, což v žalobou napadeném rozhodnutí výslovně uvedl, a zároveň podrobně vyjmenoval a odůvodnil naplnění podmínek § 56 zákona o ochraně přírody. Dle osoby zúčastněné na řízení je z žalobou napadeného rozhodnutí zřejmé, z jakých důvodů žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil a jakými úvahami se při tom řídil. Dle osoby zúčastněné na řízení žalovaný prvostupňové rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu a napadené rozhodnutí je dostatečně odůvodněné a plně přezkoumatelné.
15. K námitce, že žalovaný nedostatečně odůvodnil určení převahy jiného veřejného zájmu na zájmem ochrany přírody, osoba zúčastněná na řízení uvedla, že o tom, zda veřejný zájem převažuje nad zájmem ochrany přírody, rozhoduje orgán ochrany přírody. Při tomto posouzení vychází orgán ochrany přírody z podané žádosti a dalších podkladových dokumentů. Osoba zúčastněná na řízení trvala na tom, že správní orgán prvního stupně řádně přezkoumal, zda veřejný zájem v daném případě převažuje nad zájmem na ochranu přírody a svůj závěr přezkoumatelně odůvodnil (zejména v bodě VI. prvostupňového rozhodnutí). V rozhodnutí správní orgán prvního stupně podrobně uvedl své úvahy a přesné důvody, proč v daném případě shledal veřejný zájem na realizaci záměru jako převažující nad zájmem na ochranu přírody. Správní orgán prvního stupně zároveň konstatoval, že míra významnosti ovlivnění zvláště chráněných druhů živočichů záměrem bude okrajová a minimální. Dle osoby zúčastněné na řízení se správní orgán prvního stupně rovněž přezkoumatelným způsobem vypořádal s připomínkami žalobce. Obdobné připomínky dle osoby zúčastněné na řízení uplatnil žalobce i v odvolání a i žalovaný je shledal jako nedůvodné až účelové.
16. Osoba zúčastněná na řízení zdůraznila, že žalovaný neměl povinnost přezkoumávat a vážit jednotlivé veřejné zájmy ve smyslu § 56 odst. 1 a 2 zákona o ochraně přírody, neboť to bylo povinností a oprávněním správního orgánu prvního stupně. Na žalovaném bylo pouze, aby v rozsahu odvolacích námitek přezkoumal prvostupňové rozhodnutí, což dle osoby zúčastněné na řízení učinil a přezkoumatelným způsobem odůvodnil.
17. Osoba zúčastněná na řízení trvala na tom, že jak prvostupňové rozhodnutí tak i žalobou napadené rozhodnutí byla vydána v souladu se zákonem.
Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Replika žalobce na vyjádření osoby zúčastněné na řízení

18. Na vyjádření osoby zúčastněné na řízení reagoval žalobce s tím, že své námitky uplatněné v podané žalobě nepovažuje za účelové a že je jako účelové neshledaly ani správní orgány.
19. Dále žalobce trval na tom, že napadá nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, a to právě z důvodu řádného nevypořádání odvolacích námitek, neboť právě tato skutečnost činí dané rozhodnutí nesprávným a nezákonným.
20. Dále žalobce trval na tom, že pokud je v odvolání namítáno, že nebyly řádně zkoumány a správně hodnoceny jednotlivé veřejné zájmy, musí se odvolací orgán otázkou správnosti a dostatečnosti posouzení jednotlivých veřejných zájmů v odvolacím řízení důkladně zabývat.

Posouzení věci soudem

21. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný se po řádném poučení, že mohou vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřili.
22. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
23. Na tomto místě musí soud zdůraznit, že veškeré námitky žalobce směřovaly proti přezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí žalobce spatřoval ve skutečnosti, že se žalovaný řádně nevypořádal s jeho odvolacími námitkami.
24. V § 89 odst. 2 správního řádu je mimo jiné stanoveno, že odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. I rozhodnutí odvolacího správního orgánu pak musí splňovat obecné náležitosti správního rozhodnutí zakotvené v § 68 správního řádu, tedy mimo jiné musí jeho odůvodnění obsahovat úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků. Soud v tomto směru poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že *„[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti přdestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej*

vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Uvedenou optikou tedy bude nahlížet soud na žalobou napadené rozhodnutí.

25. Žalobce v podané žalobě namítal, že žalobou napadené rozhodnutí nedostatečně odůvodnilo určení převahy jiného veřejného zájmu nad zájmem ochrany přírody. Na tomto místě musí soud akcentovat princip jednotnosti správního řízení, kdy prvostupňové a odvolací rozhodnutí tvoří jeden celek a je nutné k jejich obsahu takto přistupovat. V prvostupňovém rozhodnutí správní orgán prvního stupně v části V. odůvodnění vymezil dopady předmětného záměru na jednotlivé dotčené chráněné druhy. Následně shrnul hodnocení zásahu záměru takto: *„S ohledem na výše popsané dopady lze však předpokládat, že k významnějšímu ovlivnění uvedených druhů nedojde, protože se zde nacházejí vesměs okrajově, neboť intenzivně obhospodařovaný luční porost není pro většinu druhů atraktivním prostředím. Vliv záměru na stav jednotlivých druhů z hlediska ochrany lze proto hodnotit jako málo významný (mírný rušivý vliv na stanoviště či populaci druhu, mírné narušení ekologických nároků stanoviště nebo druhu, okrajový zásah do biotopu nebo přirozeného vývoje), kdy druh či jeho populace nejsou záměrem ohroženi.“* Dále správní orgán prvního stupně na stranách 10 a 11 prvostupňového rozhodnutí vymezil důvody pro umístění stavby z hlediska veřejného zájmu odlišného od ochrany přírody. Je sice pravda, že vymezení těchto veřejných zájmů uvedl správní orgán prvního stupně větou *„Důvody pro umístění stavby jsou dle žadatele následující.“*, ovšem z obsahu rozhodnutí následně jednoznačně vyplývá, že se s důvody uvedenými žadatelem v žádosti o povolení výjimky správní orgán prvního stupně plně ztotožnil. Dále správní orgán prvního stupně jednoznačně vymezil veřejné zájmy, které jsou v daném případě ve vzájemné kolizi, a to veřejný zájem na ochraně druhů před negativním vlivem záměru a veřejný zájem na dosažení společenského a ekonomického a sociálního užitku záměru, který byl již dříve v prvostupňovém rozhodnutí konkrétně vymezen. Následně správní orgán dané veřejné zájmy poměřil a konstatoval, že *„[z]e shora uvedených skutečností je zřejmé, že oba identifikované veřejné zájmy v daném případě spolu vzájemně nekolidují do té míry, aby naplnění jednoho ohrozilo jádro druhého – ze všech shora uvedených podkladů o výskytu dotčených druhů v zájmovém území vyplývá, že naplnění veřejného zájmu na ekonomickém rozvoji lokality prostřednictvím realizace záměru a při splnění vhodných zmírňujících a kompenzačních opatření nijak významně neohrožuje dlouhodobé naplňování veřejného zájmu na ochraně dotčených druhů. Za těchto okolností dospěl krajský úřad k závěru, že veřejný zájem na realizaci záměru v daném případě převažuje.“*
26. Žalovaný pak v žalobou napadeném rozhodnutí ve vztahu k posouzení otázky určení převahy jiného veřejného zájmu nad zájmem ochrany přírody plně aproboval postup správního orgánu prvního stupně a plně se ztotožnil s jeho závěry a odkázal na ně. Na tomto místě soud zdůrazňuje, že není samo o sobě vadou, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí o odvolání, pokud se odvolací správní orgán plně ztotožní se závěry prvostupňového orgánu a odkáže na jejich podrobné odůvodnění obsažené v prvostupňovém rozhodnutí. S přihlédnutím k výše zmíněnému principu jednotnosti správního řízení soud konstatuje, že v daném případě tedy žalovaný přezkoumatelným způsobem provedeným odkazem na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a potvrzením závěrů obsažených v prvostupňovém rozhodnutí přezkoumatelně vypořádal odvolací námitku žalobce týkající se určení převahy jiného veřejného zájmu nad zájmem ochrany přírody. Tuto námitku tedy shledal soud jako nedůvodnou.

27. Další námitkou žalobce bylo, že se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí nevypořádal s jeho námitkou týkající se nedostatečnosti odůvodnění existence převažujícího veřejného zájmu sociálního a ekonomického charakteru pro realizaci záměru u druhů chráněných podle práva Evropských společenství. Žalobce poukazoval zcela konkrétně zejména na skutečnost, že správní orgán prvního stupně v prvostupňovém rozhodnutí k této otázce uvedl, že *„[r]elativní převahu veřejného zájmu na uspokojení těchto důvodů lze ovšem v tomto konkrétním případě dovodit, jak je uvedeno výše, pouze v kontextu velmi nízkého ovlivnění uvedených zvláště chráněných druhů“*, ovšem v hodnocení vlivu, které je podkladem daného rozhodnutí, je intenzita vlivu u druhů ještěrka obecná, křepelka polní, bramborníček černohlavý a ůhýk obecný hodnocena jako mírně negativní vliv. Žalobce poukazoval na skutečnost, že formulace „velmi nízké ovlivnění“ použitá správním orgánem prvního stupně navozuje oproti formulaci obsažené v hodnocení vlivu „mírně negativní vliv“ dojem, že k negativnímu ovlivnění prakticky nedojde. Hodnocení vlivu jako „velmi nízké ovlivnění“ považoval žalobce za subjektivní hodnocení správního orgánu prvního stupně, které nemělo oporu ve správním spise.
28. Na tuto odvolací námitku žalovaný reagoval v žalobou napadeném rozhodnutí takto: *„Dle odvolacího orgánu je závěr krajského úřadu o „velmi nízkém ovlivnění“ správným a podloženým závěrem na základě výsledků hodnocení. Předně je nutno uvést, že intenzita vlivu označená na str. 44 hodnocení jako mírně negativní vliv je definována jako „omezený/mírný/nevýznamný negativní vliv“. Spolek zcela opominul, že hodnocení uvádí u druhů ještěrka obecná, křepelka polní, bramborníčka obecného a ůhýka obecného stupeň ohrožení -1/0, kdy nula označuje nulový vliv.“* Z uvedeného vyplývá, že žalovaný na uvedenou odvolací námitku žalobce reagoval a předložil argumentaci podloženou obsahem správního spisu, na základě které dospěl k závěru, že daná odvolací námitka je nedůvodná. Na základě výše uvedeného dospěl soud k závěru, že žalovaný se přezkoumatelným způsobem s uvedenou odvolací námitkou vypořádal. Proto tuto žalobní námitku soud rovněž vyhodnotil jako nedůvodnou.
29. Dále žalobce namítal, že se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí nevypořádal s námitkou týkající se hodnocení kompenzačních opatření. Žalobce v odvolání namítal, že se správní orgán nevypořádal s v rámci správního řízení řádně uplatněnou námitkou, že za situace, kdy je konstatováno, že záměr je připravený tak, aby minimalizoval negativní dopady na předmět ochrany, není v prvostupňovém rozhodnutí specifikováno, co je danou minimalizací myšleno. Dále žalobce v odvolání namítal, že „bufer zóna“, prezentovaná jako kompenzace ztráty biotopu v daném případě není kompenzací, neboť niva vodního toku (v rozhodnutí označovaná jako „bufer zóna“) v místě již existuje a územní plán ji neumožňuje zastavět. Dále žalobce v odvolání namítal, že nic nenasvědčuje tomu, že suchý poldr, který je prezentován jako další kompenzační opatření, v blízkosti obří průmyslové haly může zajistit obzvláště vhodné podmínky pro zvláště chráněné druhy živočichů, jak naznačovalo prvostupňové rozhodnutí. Soud konstatuje, že na uvedené námitky žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí nijak nereagoval a nechal je zcela nevypořádané.
30. Dále žalobce v svém odvolání uváděl, že již v průběhu správního řízení poukazoval na skutečnost, že se v popisu záměru vyskytují závažné faktické chyby, kdy konkrétně poukázal na skutečnost, že podle žádosti naskladňování a vyskladňování bude probíhat v severní části haly, což ovšem neodpovídá výkresu. Největší zdroj rušení živočichů hlukem, pohybem aut a světlem bude dle žalobce probíhat na jihozápadní straně přivrácené k nivě potoka. V odvolání žalobce namítal, že správní orgán prvního stupně

tuto námitku zcela pominul. Soud konstatuje, že ani na tuto námitku žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí nijak nereagoval a nechal ji zcela nevypořádanou.

31. Dále žalobce v odvolání namítal, že prvostupňový orgán ve vztahu k ještěrce obecné konstatoval, že tento druh není fakticky ve špatném (nepříznivém) stavu na území České republiky, přestože žalobce již v průběhu správního řízení poukázal na skutečnost, že podle zprávy České republiky vůči Evropské komisi z roku 2019 je celkové hodnocení stavu ochrany druhu ještěrka obecná hodnoceno jako nepříznivé a celkový trend jako zhoršující se. K uvedené skutečnosti se správní orgán prvního stupně dle žalobce nijak nevyjádřil. Dále žalobce v odvolání poukázal na zcela konkrétní rozpory mezi hodnocením výskytu ještěrky obecné v dané lokalitě uvedené v prvostupňovém rozhodnutí a v *Hodnocení vlivu závažného zásahu na zájmy ochrany přírody a krajiny dle § 67 odst. 1 zákona 114/1992 Sb.* (Ing. Michal Pravec & spol. 2018), (dále jen „hodnocení vlivu“), které bylo podkladem pro dané rozhodnutí. V rozhodnutí je dle žalobce uvedeno „na lokalitě zjištěno průzkumem 5-10 ks v okrajové části, častěji v rozvolněných místech s řidší vegetací“, kdežto v hodnocení vlivu má být dle žalobce uvedeno: „Na lokalitě se vyskytuje v celé ploše hojně, častěji v rozvolněných místech z řidší vegetací.“
32. Dále žalobce v odvolání poukázal na skutečnost, že není jasné, odkud vycházejí údaje o výskytu ůhýka obecného, křepelky polní a bramborníčka červenohlavého, neboť údaje o výskytu těchto druhů vůbec v hodnocení vlivu nejsou uvedeny.
33. Soud konstatuje, že žalobou napadené rozhodnutí neobsahuje vůbec žádnou reakci na tyto zcela konkrétní námitky týkající se hodnocení míry ohrožení konkrétních živočichů. I tyto námitky zůstaly v žalobou napadeném rozhodnutí zcela nevypořádané.
34. Na tomto místě soud uvádí, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84, konstatoval, že nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o oprávněném prostředku se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem, kdy soud dospěl k závěru, že žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí nevypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce, nezbyvá soudu než konstatovat, že žalobou napadené rozhodnutí je z toho důvodu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
35. K poukazu osoby zúčastněné na řízení na judikaturu, ze které vyplývá, že pokud spolu jednotlivé odvolací námitky souvisejí, nemusí se s nimi správní orgán samostatně vypořádávat, soud konstatuje, že zmíněná judikatura neodpadá na daný případ, kdy se jednalo o zcela samostatné konkrétní odvolací námitky žalobce, které vyžadovaly samostatné vyhodnocení.
36. Dále žalobce namítal, že zůstala nevypořádána i jeho námitka proti způsobu hodnocení existence jiného uspokojivého řešení. K této otázce žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl: „*Prokázání neexistence jiného uspokojivého řešení je povinností žadatele o udělení výjimky ve smyslu § 56 ZOPK (zákon o ochraně přírody – pozn. soudu), viz rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. A 21/2016 (správně jde o sp. zn. 15 A 21/2016 – pozn. soudu) ze dne 24. 4. 2018. Při posuzování otázky neexistence jiného uspokojivého řešení záměru je činnost správního orgánu omezena toliko na přezkum žádosti o povolení výjimky dle § 56 ZOPK, zda je tato dostatečně podložena, a případně, pokud je správní orgán schopen prokázat, že existuje jiná, reálná a uskutečnitelná varianta záměru, žadatele vyzvat k doplnění jeho žádosti.*“ Z uvedeného tedy vyplývá, že k této námitce se žalovaný vyjádřil a vyjádřil

svůj právní názor. Dle soudu tedy nelze považovat tuto odvolací námitku žalobce jako opomenutou.

37. Na tomto místě soud podotýká, že, jak již uvedl výše v odst. 22 tohoto rozsudku, má povinnost zabývat se určitými vadami žalobou napadeného rozhodnutí rovněž z úřední povinnosti a nikoli jen v rozsahu žalobcem vznesených žalobních námitek. Mezi takové vady patří i přezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí trval na tom, že prokázání neexistence jiného uspokojivého řešení je povinností žadatele o udělení výjimky, a to s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 4. 2018, č. j. 15 A 21/2016-174. V uvedeném rozsudku je však uvedeno: *„Povinnost prokázat, že taková varianta existuje, a tudíž je namístě, aby byla v daném řízení zkoumána, nesou podle názoru soudu správní orgány. To vyplývá jednak z negativní důkazní teorie, když žalobkyně (žadatel o povolení výjimky – pozn. soudu) logicky nemůže prokázat, že taková varianta neexistuje, a jednak z principů dobré správy včetně výše zmíněné poučovací povinnosti. Soud zastává názor, že pokud správní orgány dospěly k závěru, že existuje určitá reálná a uskutečnitelná varianta, která nebyla předmětem posouzení EIA a zároveň by mohla představovat menší zásah do zájmů chráněných zákonem o ochraně přírody, vznikla jim povinnost tuto variantu řádně označit (popsat) a žalobkyni umožnit, aby svou žádost v tomto směru doplnila. Tuto povinnost ovšem správní orgány nesplnily. Podle názoru soudu nelze po žalobkyni spravedlivě požadovat, aby si domýšlela, jakou variantu mohly mít správní orgány na mysli.“* Z uvedeného tedy dle soudu vyplývá, že závěry obsažené v rozsudku, na který žalovaný odkazoval, jsou zcela opačné než závěry, které uvedl žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí. V tomto zásadním rozporu obsaženém ve vypořádání předmětné odvolací námítky spatřuje soud nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
38. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žalobu shledal důvodnou a napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro vady řízení zrušil. Současně soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku. Soud nepřistoupil ke zrušení prvostupňového rozhodnutí, neboť zjištěné vady řízení se týkaly výlučně žalobou napadeného rozhodnutí.
39. Žalobce měl v projednávané věci plný úspěch, a proto soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému výrokem II. tohoto rozhodnutí povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě v celkové výši 4 000 Kč. Náhrada nákladů řízení odpovídá uhrazenému soudnímu poplatku za podání žaloby ve výši 3 000 Kč a uhrazenému poplatku ve výši 1 000 Kč za návrh na odkladný účinek, kterému bylo usnesením ze dne 13. 7. 2020, č. j. 16 A 62/2020-21, vyhověno,
40. O náhradě nákladů řízení u osoby zúčastněné na řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 5 s. ř. s. Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných jí může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném případě soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil a neshledal ani žádné důvody zvláštního zřetele hodné k přiznání náhrady nákladů řízení osobě zúčastněné na řízení. Proto soud rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 30. května 2022

Mgr. Václav Trajer v.r.
předseda senátu